

[Paul Holt.]
 valg. Den højtærede Finansministers Fremsættelse var, om jeg saa maa sige, noget kølig og formel, og det hænger vel sammen med denne Vanskelighed. Det blev paapeget fra det paagældende Udvalgs Side, at der vilde være ganske særlige Vanskeligheder forbundet med at etablere en virkelig højere Instans, og naar man læser det Lovforslag, der nu foreligger, isaa ser man, at denne Appelinstant for Flertallets Vedkommende faar nøjagtig den samme Sammensætning som første Instans. Der er ingen Forskel. Der staar i den nugældende Lov, at — skal vi sige — Dommer Nr. 1 skal være en Dommer, og at Dommer Nr. 2 og Nr. 3 vælges af Ministeriet og af Tjenestemandsgenerationerne. I det foreliggende Lovforslag er der sket den Ændring, at Dommer Nr. 1, Formanden, er en Højesteretsdommer, men de to andre er nøjagtig de samme som i første Instans. Derfor kan jeg ikke forstaa, at Tilhængerne af dette Lovforslag kan tænke sig, at denne Appelinstant vil give Ro. Hvordan skal denne Appelinstant faa Karakteren af at være en højere Myndighed? Det kan den ikke, for den er det jo ikke.

Det forekommer mig altsaa, at det foreliggende Lovforslag bekræfter Rigtigheden af de Indvendinger, der er fremkommet mod Oprettelsen af en Appelinstant.

Der kunde siges en hel Del andre Ting om dette Lovforslag. Jeg har her peget paa noget meget væsentligt, som jeg er tilbøjelig til at tro vil være af Betydning: Gennemføres denne Appelinstant, faar man slet ikke den Virkning deraf, som man har tænkt sig. Vi forvort Vedkommende kan ikke medvirke til dette Forslags Gennemførelse.

Søren Olesen: Den ekstraordinære Straffelov angaaende Landsforrædere og Landssvigerer er jo blevet ændret paa flere Punkter, fordi man har indset, at det var nødvendigt at gennemføre Lettelser; vi har faaet Loven om Prøveløsladelse, og der forhandles om Amnesti. En saadan Ændring er der ikke Tale om i dette Forslag om en ekstraordinær Tjenestemandsd. Her er kun Tale om at give de Mennesker, som synes, at de er blevet urimeligt haardt behandlet, og

derfor eller af andre Grunde mener, at de burde have Adgang til at faa deres Sag prøvet igen, en Mulighed herfor. De paagældende Sager er kun blevet paadømt ved een Ret, og der har ikke været Lejlighed til at appellere. Jeg synes, at det stemmer fuldstændigt med almindelig dansk Retspraksis, og at vi ikke bør undslaa os for at give de paagældende denne Ret.

At Tjenestemandsgenerationerne har udtalt, at de ikke kunde tiltræde dette, synes jeg ikke kan blive afgørende. Det gælder jo dog ikke om for enhver Pris at faa Ro om Sagerne og, om jeg saa maa sige, glemme de uheldige Ting, der kan have været. Det maa altid være saavel Domstolens som Rigsdagens fornemste Opgave, selv om det saa kun drejer sig om een eneste Person, at sørge for, at vedkommende kan faa sin Ret. Derfor synes jeg ikke, vi kan komme uden om at give en saadan Adgang til Appel ogsaa i de Sager, som angaar Tjenestemænd. Der behøver ikke deri at ligge nogen Antydning af, at Dommerne eller Retten har svigtet deres Pligt. Tværtimod, jeg tror, at disse Domstole alle er gaaet til Arbejdet med den yderste Omhu og har lagt stærk Vægt paa at dømme saa rigtigt som muligt, men der er jo flere af den Slags Domstole ud over Landet, og ogsaa Dommere og Tjenestemænd er jo Mennesker, som kan tænke og slutte forskelligt. Det, der sker ved en Appelinstant, er jo netop, at de Sager, der kommer frem for den, alle bliver prøvet af den samme Domstol.

Der er imidlertid ogsaa en anden Part, som synes det mig, har spillet nogen Rolle, og det er Vidnerne. Dels gennem Dagspressen, dels ved at gennemlæse nogle Domme faar man det Indtryk, at Vidneudsagnene har været højst modstridende. Efter Befrielsen gjorde der sig en Straffepsykose gældende i visse Kredse af Befolkningen, i nogle Kredse endda meget stærkt, og man kan ikke frigøre sig for den Tanke, at det er denne Straffepsykose, man mærker hos en Del af Vidnerne, at de har ment, at de nu skulde være behjælpelige med Udrensningen. Man kan derfor komme ud for Sager, hvor nogle vidner meget stærkt mod en Person, hvad angaar hans Sympatier og private Udtalelser, medens andre Vidner siger, at hans Embedsførelse